

havde en foreløbig Aftale i saa Henseende." Tiden har givet ham Ret, Fruktsetningen har været rigelig. Jeg tror derfor, at det vilde være bedre, om vi kunde komme til en endelig Aftale og ikke blot til en foreløbig, om vi kom til en Aftale om, at hvad Landets Forsatning kræver, maa ydes, men intet ud over dette. Ingen Pietetshensyn gælder, naar der er Tale om saa store og mangfoldige foreliggende Opgaver, naar der er Tale om et forholdsvis saa ringe Overflud paa Finansloven. Naar der er saa mange, som fordrer Andel i Samfundets Goder, maa 50,000 Kr. ikke anses for at være en lille Stilling, som man saadan uden videre bevilger; men da har man den Forpligtelse, at søge disse Penge anvendte paa en bedre Maade, end der her er Tale om. Det er det Medlem for Slagelse (Røedt), udtalte i Gaar, at han vilde være med til at prøve paa, om det ikke skulde lykkes at smelte de Skjofter, som formentlig turde være om mange Folkerepræsentanters Hjerte. Jeg vil gerne selv bidrage mit til, at der ogsaa i Politiken kommer noget mere Følelse, end der maasse har været tidligere. Jeg tror, at Følelsen har sin Ret; men jeg tror, at man her i dette Tilfælde uden Sambivittighedsnag kan lade være med at nære Følelser for dem, der andrage om Apanager. Der er ingen bevislig Trang til Stede, der er intet, som taler for, at man yder Bevillinger til Prins, hvis Familieforhold ere saadanne, at de utvivlsomt ikke tiltrænge Hjælp, men meget vel kunne slaa sig fuldt ud igennem uden at behøve at henvende sig til Rigsdagen. Derfor vil jeg sige, at, medens jeg ingen Sambivittighed har af at stemme mod en saadan Slags Overgang til anden Behandling, er det fuldkommen rigtigt, at vi bør have varme Hjerter for de mange, som henvende sig her til Rigsdagen om Hjælp; thi der er mange, som netop paa Grund af den Fart, vort Samfunds økonomiske Udvikling har taget, have berettigede Krav paa at komme i Betragtning. Jeg tror, at alle de Penge, som kunne spares, ville være vel anvendte paa hine Steder, hvor der klages over Livets Tryk, hvor der opstaa en Ulykkesraale, hvor der ønskes et godt, venligt Ord fra dem, der skulle være Landets Ledere og Styrrere; jeg tror, mine Herrer, at der er Sager nok, som ville komme til at foreligge paa dette Ting's Bord. Ogsaa jeg vilde gerne i Formen bevare et vist Hensyn, som et æret Medlem fra Fyn udtalte i Gaar, ogsaa jeg vilde gerne i Formen have udtalt mig saaledes i Dag, at jeg ingen havde krænktes; men jeg søgte dog, det var min

Pligt, hvor der er Tale om saa mange sociale Opgaver, da ogsaa at pege paa dette Punkt og sige: Vi have Anvendelse for disse Penge, der her søges bevilgede, til Opgaver, som ere langt, langt vigtigere, til Opgaver, som det er Folkerepræsentanternes Pligt at løse saa hurtigt som muligt, og af den Grund tror jeg ogsaa, at saavel jeg som mine Partifæller med rolig Sambivittighed kunne stemme mod dette Lovforslags Overgang til anden Behandling.

Konseilspræsidenten (Reedtz-Thott):

Jeg finder ingen Anledning til at bevare det Foredrag, det erede Medlem i dette Øjeblik holdt, idet jeg ikke mener, der er Anledning til at gaa ind paa det Synspunkt, som han har anlagt i hele sin Betragtning af dette Tilfælde; men jeg vil dog tillade mig at gøre opmærksom paa adskillige Misforstaaelser fra det erede Medlems Side. Jeg maa da gøre opmærksom paa, at, naar den tidligere Konseilspræsident har sagt, at dette Tilfælde ikke burde bedømmes fra et Trangs-synspunkt, var det netop, fordi hans Svar gjaldt Mågen til det Foredrag, som i dette Øjeblik blev holdt her, hvor man netop vilde anlægge dette Trangs-synspunkt, sammenligne Trangen paa det ene Sted og Trangen paa det andet. Det er man selvfølgelig uberettiget til at gøre paa denne Maade. Jeg skal dernæst i Anledning af det erede Medlems Udtalelse om, at der ingen Forpligtelse var, gøre opmærksom paa, at sikkert er der ikke nogen Slags juridisk Forpligtelse; men Grundlovens § 10 bestemmer jo, at for Medlemmer af det kongelige Hus kan der bestemmes Apanager ved Lov. Jeg sender ikke andre end Medlemmer af det kongelige Hus, for hvem den Slags Grundlovsbestemmelser eksisterer. Der er altsaa et Krav, og naar der er et saadant Krav paa Staten, er det jo, fordi man i sin Tid ved Ordningen af Forholdet mellem den kongelige Familie og Staten ikke her, som andre Steder, har henlagt til Kongehuset bestemte Statsindtægter, bestemte Domæner til Afholdelse af Udgifterne, men fordi man den Gang i god Tro har ment, at der ingen Tvivl vilde være om, at Repræsentationen i givet Tilfælde ogsaa vilde bestemme Apanager for Medlemmer af det kongelige Hus. Jeg skal endnu paatale en Bemærkning, som det erede Medlem gjorde. Det erede Medlem sagde, at man ikke længer i vor Tid vurderede Kongemagten her til Lands saa højt som tidligere. Jeg tvivler ikke om, at Kongemagten vurderes her til Lands lige saa højt nu som nogen Sinde før.